

Становище на проф. д.н.к Иван Еленков, относно научните трудове, академичните дейности и отговорности на доц. д.н. Иван Димов Кабаков, участник в конкурс за професор по научно направление 3.1. Социология, антропология и науки за културата (Теория и история на културата. Приложно културознание), обявен в ДВ, бр. 61 от 28 юли 2017 г. за нуждите на СУ „Св. Климент Охридски”, специалност „Културология“

На организираното учредително заседание на научното жури през октомври 2017 г. приех постъпилото предложение и бях избран единодушно от неговите членове да изразя мнение върху научните изследвания и академичните прояви на доц. д.н. Иван Кабаков. Нямам съавторски публикации с него, участия в общи изследователски проекти, нито пък сътрудничество по каквито и да било други съвместни начинания. На същото заседание, като представител на университетското звено, открило конкурса, бях избран също и за председател на научното жури.

Конкурсът е обявен в Държавен вестник № 61 от 28 юли 2017 г. и той е единствен участник в него. Приложената документация е пълна и изрядна съгласно предявяваните към такива случаи нормативни изисквания.

Академичното жизнеописание на кандидата проследява във възходяща линия завършено висше образование с магистърска степен през 1996 г. в специалност „Културология“ на Философския факултет на Софийския университет и второ висше образование с магистърска степен по право през 2000 г. в Юридическия факултет на същото висше учебно заведение. Същевременно Иван Кабаков подготвя докторантура, последвана от успешна защита през 2005 г. с придобита научна и образователна степен „Доктор по културология“. През 2016 г. защитава втората си дисертация, с която постига и научната степен „доктор на науките“.

От 2001 г. той работи в Софийския университет, Философски факултет, катедра „История и теория на културата“. До средата на десетилетието прехожда последователно през йерархичните равнища „асистент“ и „главен асистент“, упражнявайки студентите в същата катедра по различни дисциплини в рамките на областта „Приложно културознание“. На същото работно място през 2008 г. стига звание „доцент“.

В конкурса доц. Кабаков участва с монографично изследване и множество по-малки публикации, изтъкващи едно отличаващо се творческо дело с изследвания в нови и малко разработвани пространства в науките за културата – мениджмънт и политики за

култури, културно наследство, културни права, културно многообразие, правна и институционална инфраструктура на културата, интелектуална собственост и достъп до култура, култура и регионално развитие и др.

Освен в споменатите научни полета, неговите преподавания, водените семинарни занятия и четените лекционни курсове, са разгърнати също в пределите и на още други все тъй междинно разположени дисциплини – през годините той е готвил и водил упражнения и също така чел лекционни курсове по договорни отношения в сферата на културата, европейски политики за култура, галеристика, проектиране траектории на тематични културни маршрути, проблеми на интелектуалната собственост и др., всички отличаващи се по своя замисъл, в отделните си решения, по съдържанието и крайното си изпълнение със сложна интердисциплинарна издържаност.

Сред академичните ангажименти и дейности на доц. Кабаков се откроява още и плодотворното му участие в многобройни изследователски научни проекти, увенчани с издания, основополагащи по изучавана материя, добили широк прием и отбелязани с редица позовавания в специализираната книжнина.

Проявите му в престижни академични средища, докладите му, четени по международни и национални научни форуми, са недвусмислено доказателство за неговия придобит сред професионалната колегия заслужен висок научен авторитет.

Изложеното досега по научната дейност и преподавателската работа на доц. Кабаков намира ясни проекции и завършен вид в книгата му „Интегрирано управление на културата“, предложено като основа на неговата кандидатура за академичната длъжност „професор“. Това произведение е убедителен наглед за широтата на постигнатото в обособените и разработени от него научни полета. Положено върху оригиналната концепция за възможността да бъде преобразуван икономическият капитал в символен и символният в икономически, изследването аргументира с категорични научни доводи основанията за т. нар. „интегрирано управление на културата“, постигащо ефекти, по-големи от формалната сума на индивидуалните резултати, произведени собствено от всяка от социалните системи, въввлечени в очертавания интеграционен процес – от системата на образованието, от системата на политиката, от икономиката, от системата на самата култура... При този подход обществото, образованието, политиката и икономиката излизат свързани „стратегически значими партньори“, по израза на автора, единна система за изграждане на човешка взаимност, солидарност, насочена към нови взаимодействия и напредък. При равнопоставената интеграция в политиките и програмите на останалите социални системи, Кабаков доказва недвусмислено

удържането на автономността и съхранението на културните форми, същевременно обогатяването, възпроизвеждането и разгръщането на ценностния им заряд в пределите на цялото общество. Теоретичните подходи и аналитичните процедури от ключовата постановка са проектирани по страниците на книгата в конкретни изследвания на действителни случаи, работата демонстрира реконструкция на действителното положение и анализ различните равнища на взаимопроникване и взаимодействие на системите. Критичният капацитет на неговото изследване е друга безспорна страна от съдържанието му – с особена сила книгата опровергава управленското виждане за затвореност и самодостатъчност на културата, на което авторът противопоставя нейната социоинтегративна функция, способността ѝ да подбужда приобщаващи инициативи и в крайна сметка да произвежда споделени ценности. От тази практическа основа изследването осъществява аналитичен и критичен обзор на множество концепции за управление на културата от края на 20 и началото на 21 век, откъдето се извежда и теоретичният модел за интегрираното управление и аргументацията му като стратегическа визия за управлението на културата в бъдеще.

Така, изтъквайки високите резултати от научната продукция на Иван Кабаков – нейното емпирично разнообразие, нейните теоретични, методологични и интерпретативни достойнства, посочвайки ясно видимите проекции на представеното негово цялостно творческо дело, обръщайки внимание на обстоятелства относно плодотворната му академична кариера, преподавателска практика и безспорен авторитет в колегиалната общност, с пълна убеденост, с тия завършващи становището ми думи, призовавам членовете на уважаемото Научно жури да гласуват без колебание с „ДА”, избирайки го за професор по социология, антропология и науки за културата.

София

02. 12. 2017 г.

проф. д.н.к. Иван Еленков